

Skarga wniesiona dnia 4 sierpnia 2004 r. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Brandt Italia spa**(Sprawa T-323/04)**

(2004/C 262/93)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 4 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Europejskiej wniesiona przez spółkę Brandt Italia spa, reprezentowaną przez adwokatów Martijna van Empla, Claudio Visco i Salvatore Lamarcę.

Strona skarżący zwróciła się do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 30 marca 2004 r. nr C(2004)930 final;
- ewentualnie, stwierdzenie częściowej nieważności tej decyzji, w zakresie jej art. 3, to jest w części, w której nakazuje państwu włoskiemu dokonać windykacji pomocy przyznanej niezgodnie z prawem;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami i wydatkami postępowania sądowego.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja będąca przedmiotem skargi w niniejszym postępowaniu stwierdziła niezgodność ze wspólnym rynkiem pomocy Państwa w zakresie doraźnych postanowień dotyczących zatrudnienia, które Włochy wprowadziły w życie na podstawie dekretu z mocą ustawy nr 23 z dnia 14 lutego 2003 r. przekształconego w ustawę z dnia 17 kwietnia 2003 r., i nakazała rządowi włoskiemu windykację od skarżącej spółki przyznanej pomocy, którą otrzymała ona w związku z zakupem części przedsiębiorstwa chłodniczego Ocean spa per la refrigerazione, znajdującej się w Verolanuova w prowincji Brescia.

W uzasadnieniu Brandt przede wszystkim zaprzecza twierdzeniu Komisji, jakoby dekret 22/2003 udzielał nabywcom korzyści o charakterze indywidualnym, z wynikającym z tego zakłóceniem konkurencji. W rzeczywistości wynikające z dekretu korzyści, których dotyczy to twierdzenie są na mocy obowiązującej regulacji Cassa Integrazione Guadagni e Mobilità (regulacja o charakterze powszechnym) ogólnie dostępne dla każdej spółki zatrudniającej pracowników z listy osób podlegających przemieszczeniu. Zatem, dekret 23/2003 poprawiając sytuację przemieszczanych pracowników nie wprowadza żadnej korzyści gospodarczej na rzecz nabywców, a w przedmiotowej sprawie na rzecz Brandt. Ponadto, spółka skarżąca zarzuca Komisji, że nie dokonała ona pełnej i precyzyjnej oceny skutków ekonomicznych krajowego środka, nie uwzględniając dodatkowych kosztów ponoszonych przez nabywców części przedsiębiorstwa, zobowiązanych do ponoszenia takich ciężarów i odpowiedzialności (socjalnych i finansowych), które nie obciążałyby ich przy braku spornego środka. Wreszcie, spółka skarżąca wskazuje na ogólny charakter przedmiotowego środka, który w rzeczywistości wywołuje takie same skutki jak te, które przewidują przepisy ustawy 223/91, mające charakter

ogólny. Według skarżącej spółki, Komisja nakazała rządowi włoskiemu windykację korzyści finansowej, którą Brandt miał uzyskać na podstawie dekretu 23/2003 tytułem indywidualnym, w wyniku oceny tego dekretu dokonanej przy kwalifikacji środka jako ogólnego programu pomocy. Komisja nakazując zwrot pomocy indywidualnej w kontekście decyzji dotyczącej programu pomocy naruszyła art. 88 WE, naruszając również postanowienia rozporządzenia WE nr 659/1999. Ponadto, Komisja całkowicie pominęła dokonanie w przedmiotowej sprawie oceny domniemanej pomocy indywidualnej, której windykację nakazała. Powinna ona była rutynowo rozpocząć odrębne i odmienne postępowanie w celu oceny zgodności krajowego środka w świetle kryteriów stosowanych w przedmiocie pomocy indywidualnej lub zastosować instrumenty przewidziane rozporządzeniem (WE) nr 659/1999 w zakresie zastosowania tymczasowych środków windykacji.

Skarżąca spółka wskazuje również na naruszenie art 88 i 89 WE i rozporządzeń 994/98 i 2204/2002. W tym przedmiocie wskazuje ona, że Komisja stwierdziła niezgodność z prawem ex tunc środka prawnego potencjalnie objętego wyjątkami wskazanymi w rozporządzeniu (WE) nr 2204/2002 i jako takiego podlegającego kwalifikacji jako pomoc istniejąca w rozumieniu art. 88 WE. Ponadto, Komisja niezgodnie z prawem przypisała sobie uprawnienie do stwierdzenia, że dekret 23/2003 nie jest objęty zakresem rozporządzenia (WE) nr 2204/2002, przekraczając granice przyznanych jej, na mocy art. 89 WE w związku z rozporządzeniami (WE) nr 994/98 i 2204/2002, uprawnień interwencyjnych.

Skarżąca spółka wskazuje, że art. 3 decyzji, który nakłada na Włochy obowiązek windykacji od beneficjentów udzielonej pomocy, narusza zasadę ochrony zaufania.

W ostatniej kolejności skarżąca spółka wskazuje na naruszenie obowiązku przedstawienia uzasadnienia zgodnie z postanowieniami art. 253 WE oraz wskazuje na nadużycie władzy w przedmiotowym postępowaniu.

Skarga wniesiona dnia 2 sierpnia 2004 r. przez Viasat Broadcasting UK Ltd. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-329/04)**

(2004/C 262/94)

(Język postępowania: duński)

Dnia 2 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Viasat Broadcasting UK Ltd., z siedzibą w West Drayton (Wielka Brytania), reprezentowaną przez Simona Eversa Hjelmberga, adwokata.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art.1 decyzji Komisji z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie C 2/2003 (ex NN 22/2002) dotyczącej środków przyznanych przez Danię dla TV2/Danmark, w części w której decyzja ta uznaje pomoc za zgodną z zasadami wspólnego rynku, w świetle art. 86, ust. 2 WE.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja uznała pomoc, która została w latach 1995-2004 udzielona TV2/Danmark w formie opłat abonamentowych oraz innych środków za zgodną z zasadami wspólnego rynku, za wyjątkiem kwoty 628,2 milionów DKK, która w opinii Komisji stanowi sprzeczną z normami Traktatu pomoc państwa. Królestwo Danii zostało zobowiązane do zażądania zwrotu tej kwoty od TV2/Danmark A/S. Strona skarżąca zażądała stwierdzenia nieważności tej części decyzji, w której Komisja uznaje część pomocy za zgodną z zasadami wspólnego rynku.

Strona skarżąca podnosi, że Komisja popełniła błąd w ocenie podczas weryfikacji czy zobowiązania TV2/DANMARK A/S z tytułu pełnienia misji publicznej są określone wystarczająco dokładnie, ponieważ uznała, że cały program nadawczy TV2/DANMARK A/S stanowi działalność związaną z pełnieniem misji publicznej. Założenie takie utrudnia weryfikację czy państwo duńskie przestrzegało oraz czy w przyszłości będzie przestrzegać wspólnotowych reguł konkurencji, przede wszystkim zawartych w art. 87 ust. 1 w związku z art. 86 ust. 2 Traktatu WE.

Strona skarżąca podnosi ponadto, że przyjęta przez Komisję metoda oceny tego czy pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE jest zgodna z zasadami wspólnego rynku na mocy art. 86 ust. 2, Traktatu WE jest błędna, ponieważ metoda ta nie bierze pod uwagę istnienia pośredniej (horyzontalnej) pomocy państwa (subsydiowanie skrośne - pokrywanie kosztów jednego rodzaju prowadzonej przez przedsiębiorstwo działalności gospodarczej przychodami pochodzącymi z innego rodzaju działalności), sprzecznę z art. 87 ust. 1 WE, w sytuacji gdy:

- antykonkurencyjne postępowanie TV2/DANMARK A/S na rynku reklam telewizyjnych nie może zostać uznane za niezbędne dla pełnienia przezeń misji publicznej w rozumieniu art. 86 ust. 2 WE, ponieważ art. 87 ust. 1 WE ma nieograniczone zastosowanie wobec postępowania TV2/DANMARK A/S na rynkach komercyjnych;
- Komisja zbadała jedynie czy ewentualna nadmierna kompensacja dokonana przez państwo (bezpośrednia wertykalna i zabroniona pomoc państwa) została użyta do wsparcia działalności komercyjnej, nie zaś czy kompensacja udzielona przez państwo (bezpośrednia wertykalna i dozwolona pomoc państwa) została użyta do osiągnięcia korzyści gospodarczej w ramach prowadzonej działalności komercyjnej, która zakłóca konkurencję;

- zastosowana przez Komisję metoda badania „stand alone” nie ma zastosowania w tej sprawie, ponieważ bazuje ona na porównywaniu kosztów poniesionych przez konkurentów TV2/DANMARK A/S (zamiast kosztów poniesionych przez samą TV2/DANMARK A/S) z przychodem TV2/DANMARK A/S z działalności komercyjnej, pomijając w ten sposób ewentualne różnice w poziomie efektywności, co skutkuje tym, że badanie nie wykazuje w pełni jak dalece działalność komercyjna TV2/DANMARK A/S poprzez subsydiowanie skrośne spowodowała osiągnięcie korzyści gospodarczej, która zakłóca konkurencję;
- użyty przez Komisję test cenowy także nie ma zastosowania w tej sprawie.

Skarga wniesiona dnia 13 sierpnia 2004 r. przez TV Danmark A/S i Kanal 5 Denmark Ltd. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-336/04)

(2004/C 262/95)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 13 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez TV Danmark A/S, z siedzibą w Kopenhadze (Dania) i Kanal 5 Denmark Ltd., z siedzibą w Hounslow (Zjednoczone Królestwo), reprezentowane przez D. Vandermeerscha, K. Karla oraz H. Peytza, adwokatów (lawyers), z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art.1 decyzji Komisji z dnia 19 maja 2004 r. dotyczącej środków przyznanych dla TV2/Danmark w formie opłat abonamentowych oraz innych środków, w części, w jakiej Komisja uznała pomoc przyznaną dla TV2/Danmark w latach 1995-2002 w formie wpływów pochodzących z opłat abonamentowych oraz innych środków za zgodną z zasadami wspólnego rynku, w trybie art. 86 ust. 2 WE.
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w związku z przedstawieniem niniejszej skargi.

Zarzuty i główne argumenty:

W zaskarżonej decyzji Komisja ustaliła, że w latach 1995-2004 publicznemu nadawcy duńskiemu TV2/Danmark została udzielona pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE. Komisja uznała tę pomoc za zgodną z zasadami wspólnego rynku, za wyjątkiem nadmiernej kompensacji wynoszącej 628,2 milionów DKK, która powinna zostać zwrócona przez TV2/Danmark A/S.